

nødvendig for at begrænse udledningen af CO₂ og dermed sikre opfyldelsen af Danmarks mål om 20 pct. CO₂-reduktion i 2005 i forhold til 1988 og kravet om en 21 pct.-reduktion af drivhusgasser, som er Danmarks forpligtelse som en del af EU's reduktion i forhold til Kyotoprotokollen.

Energispareloven fastsætter overordnede mål svarende til en reduktion på 0,5 pct. af det endelige energiforbrug pr. år.

Der vil være tale om såvel kortsigtede mål (f.eks. i 2005 og i 2008-12) som langsigtede mål (f.eks. 2030) samt konkrete mål for reduktion af energiforbruget fordelt på de forskellige sektorer i det danske samfund, inklusive transportsektoren. Staten, amter og kommuner skal også bidrage.

SF lægger vægt på miljø- og energiministerens svar på et spørgsmål, hvoraf det fremgår, »at der inden for et år fra lovens vedtagelse skal være indgået en aftale om energibesparelser med bl.a. de kommunale organisationer. Hvis der ikke kan opnås enighed om en aftale, kan ministeren i henhold til lovforslaget fastsætte regler for indsatsen.«, jf. alm. del – bilag 396, underbilag 55, spørgsmål 23.

Regeringen fremlægger i en redegørelse i september 2000 de kontante sparemål sammen med en lang række forslag til konkrete virkemidler som f.eks. grønne regnskaber for det offentlige, fremme af energibesparelser ved indkøb, projektering og vedligeholdelse og ændringer af tariffer, som fremgår af bemyndigelserne i loven. Der fremlægges også i redegørelsen forslag til nye virkemidler, herunder forslag til en incitamentsstruktur til fremme af energispareapparater, og forslag til, hvordan de eksisterende midler skal udbygges. Der vil være tale om en flerleddet indsats, som retter sig bredt mod forskellige energiforbrug (elektricitet, fjernvarme, naturgas, olie m.v.).

Endelig vil SF også understrege, at forsknings- og udviklingsindsatsen vedrørende energibesparelser styrkes.

Et tredje mindretal inden for flertallet (Centrum-Demokraternes medlem af udvalget) bemærker, at Centrum-Demokraterne ikke var deltager i det samlede forlig om energireformen af 3. marts 1999, da CD ikke kunne stemme for den del af forliget, der lægger loft over elværkernes CO₂-udledning. CD udtrykker imidlertid sin tilfredshed med deltagelsen i og samarbejdet om

den efterfølgende reformopfølgningss aftale af 22. marts 2000.

Aftalen er udmøntet i lovforslagene nr. L 155, L 239, L 240, L 241 og L 275 samt en opfølgning af biomasseaftalen og det grønne energimarked.

CD udtrykker sin glæde over tendensen til »miljømæssigt købmandskab« på energispareområdet. Aftalen om løbende evaluering af energispareindsatsen med det formål at få mest muligt for pengene – og blandt andet inddrage Elsparefondens gode erfaringer, resultater og arbejdsmetoder – hilser CD velkommen.

Et *mindretal* (Dansk Folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling. Mindretallet vil stemme for de stillede ændringsforslag.

Lovforslaget er en opfølgning af elreformen, som Dansk Folkeparti ikke deltog i. Der er tale om en rammelov, som giver miljø- og energiministeren uacceptabelt mange bemyndigelser. Dansk Folkeparti er derfor enig med Københavns Kommune, der i sit høringssvar skrev om lovkvaliteten: »Loven indeholder en række bemyndigelser til miljø- og energiministeren, hvilket også er karakteristisk for lovforslagene om varmeforsyning og naturgasforsyning.«

Lovforslaget vil i øvrigt medføre et meget stort administrativt arbejde med deraf følgende økonomiske konsekvenser. Dette påpeges da også af Kommunernes Landsforening, der i sit høringssvar tager skarpt afstand fra oprettelsen af blandt andet energispareudvalgene.

Det bliver blandt andet pålagt de offentlige institutioner at udarbejde grønne energiregnskaber, energisparehandlingsplaner, kortlægning af energiforbrug osv. Ligeledes skal der på lokalt plan oprettes energisparecentre.

Det må imødeses, at dette lovforslag vil indebære, at de mange miljøorganisationer, der med hjælp af store statstilskud sætter dagsordenen i den danske miljødebat, uden at de i øvrigt har den store folkelige opbakning, får mulighed for i udpræget grad at få indflydelse på store dele af hele energispareområdet.

Udgifterne til de mangeartede sparetiltag, der ligger i lovforslaget, skal i sidste ende finansieres af alle forbrugerne over el-, gas- eller varmeregningen. Det fremgår da også, at når for eksempel netselskaberne har fået tildelt opgaver, skal det ses i lyset af, at der på denne måde kan skabes en robust finansiering af en række bespa-